

10p
Lusom. last. kirj. 2.
HELMIÄ SATUJEN MAAILMASTA, No. 6.

Pikku Peukaloinen.

CLOUBERG & K^o. (W. HOVING), WIIPURI.

Pikku Peukaloinen.

Olipa ennen köyhä kopankutoja jolla oli seitsemän poikaa. Kukin heistä oli toistaan pienempi ja nuorin ei ollut syntyessään kuin peukalon pituinen ja sai sen vuoksi nimekseen: *Peukaloinen*.

Aluksi oli vanhemmilla varsin vaikea tulla toimeen, sillä kopan kutominen ei suinkaan ole tuottavaa tointa, ja kun päälle päätteeksi tuli kallis aika, niin kopankutoja vaimoineen oli kovasti huolissaan, kun ei tahtonut saada seitsentä poikaansa kylläiseksi, sillä näillä oli sangen hyvä ruokahalu. Iltana muutamana vanhemmat neuvottelivat, mitä heidän olisi tekeminen, ja päättivät sitten ottaa lapset kerallaan metsään sekä jättää heidät sinne. Tuonpa kaiken kuuli Peukaloinen ja

pani mieleensä. Koko yön hän ajatteli, miten voisivat pelastua uhkaavasta vaarasta.

Aamulla varain Peukaloinen juoksi mäelle, poimi taskunsa täyteen valkeita kiviä, ja tuli koitin. Veljilleen hän ei hiiskunut halaistua sanaa. Sitten vanhemmat lähtivät metsään ja ottivat lapset kerallaan. Mutta mennessä Peukaloinen tiputti kiven toisensa perästä tielle, eikä sitä kukaan huomannut, koska hän sai tallustaa viimeisenä.

Metsässä vanhemmat lasten huomamatta joutuivat erilleen heistä. Yksin jäätyään lapset alkoivat parkua pelosta. Mutta Peukaloinen virkkoi: „älkää ulvoko noin kauheasti, kyllä me kotiin osaamme!“ Ja Peukaloinen alkoi kulkea edellä ja valkeat kivet hänelle näyttivät koti-polun.

Kun vanhemmat tulivat kotia, saivat he taas ansaituksi rahaa, maksoivat velkansa ja ostivat ruokaa. Ja nyt he alkoivat katua, että olivat jättäneet lapsensa metsään ja sanoivat: „Voi, hyvä isä. Kuinka me jätimme kukaan lapsemme metsään!“ Mutta Peukaloinen, joka veljineen juuri oli saapunut kotiin ja kuullut heidän valituksensa, virkkoi: „Äiti hoi, täällähän me ollaan!“ He

avasivat oven ja astuivat tupaan ja nä-
lissään söivät mahansa täyteen.

Mutta pianpa taas tuli puute taloon ja vanhemmat päättivät viedä lapset uudelleen metsään oman onnensa no-
jaan. Kun Peukaloinen taas kuuli koko keskustelun, niin hän oli varoillansa. Toisena aamuna aikoi hän taas lähteä poimimaan valkeita kiviä, mutta, voi surkeus, ovi olikin salvattu kiinni, eikä hän ylettänyt salpaa avaamaan. Mutta eipä hän siltä hätäillyt. Kun heidät taas vietiin metsään, niin Peukaloinen heitteli leipämuruja pitkin tietä ja luuli siten osaavansa kotia.

Kaikki kävi taas kuten edellisellä kerralla, sillä eroituksella vain, että Peukaloinen tällä haavaa ei löytänyt kotipolkua, kun linnut olivat olleet syömässä kaikki leipämurut. Nyt olivat veljekset taas neuvottomina ja pe-
loissaan alkoivat parkua. Mutta Peukaloinen ei pelännyt eikä parkunut. Sitten he nukkuivat yönsä erään ison puun alla.

Aamulla Peukaloinen kiipesi puuhun tarkastelemaan seutua. Ensin hän näki paljasta metsää, mutta vihdoin pilkisti puiden lomitse talon katto. Peukaloinen tuli alas puusta ja alkoi veljineen as-

tua taloa kohti. Perille tultuaan he koputtivat ovelle. Eräs vaimo tuli avaamaan ja Peukaloinen pyysi päästä sisään. „Oi, poikasen, olette joutuneet ihmissyöjän majaan ja hän varsinkin pieniä lapsia syö mielellään!“

Tämäpä kaunis juttu! Lapset vapisivat kuin haavan lehdet. Heidän olisi tehnyt mieli syödäkseen, ja nyt heidät itsensä laitettaisiin ruoaksi. Kohtapa kuuluikin askeleita ja ihmissyöjä itse tuli kotia. Hän istui pöytään, käski tuomaan ruokaa ja viinaa (sillä ainoastaan pahat ihmiset juovat viinaa). Yhtäkkiä hän virkkoi: „Täällä haisee ihmisen liha.“ Vaimo koetti väittää vastaan, mutta hän löysi lapset. Hän jo otti esiin suuren puukkonsa, mutta vaimo sai pyynnöllään hänet antamaan lasten olla vielä jonkun aikaa, jotta lihoisivat.

Lapset pantiin makuulle samaan huoneeseen, jossa ihmissyöjän seitsemän tytärtä nukkui isolla tilalla. Tyttäret olivat sangen rumia, mutta heillä oli päässään kultakruunut. Kun kaikki olivat nukkuneet, niin Peukaloinen vaihtoi yömyssyt veikkojensa päästä ihmissyöjän tyttärien pää-

hän ja näiltä taas otti kultakruunut veljiensä päähän.

Kun ihmissyöjä oli juonut viinaa, niin hän julmistui (viina tekee julmaksi) ja päätti tappaa lapset. Hän hiipi makuuhuoneeseen ja hoiperteli pimeässä, kunnes töyttäsi sänkyä vasten. Sitten hän haparoi käsillään, mutta kun tunsikruunut lasten päissä niin hän luuli tyttäríkseen ja hoiperteli toiselle tilalle. Siellä hän tunsikyömyssyissä makaajat ja leikkasikin päät poikki seitsemältä tyttäreltään. Sitten hän nukkui. Kun hän alkoi kuorsata, niin Peukaloinen herätti veljensä ja lähti heidän keralaan pakenemaan.

Kun ihmissyöjä aamulla heräsi, käski hän vaimonsa tuoda pöytään eiliset vierrat. Hän aikoi mennä herättämään poikasia, mutta nähdessään lapsensa murhattuina hän pyörtyi. Kun häntä ei kuulunut takaisin, niin ihmissyöjä itse tuli katsomaan ja näki tekonsa. Ja hänen vihansa julmistui. Sitten hän veti jalkaansa sadan kilometrin saappaat, joiden avulla muutamalla askeleella pääsi sata kilometriä. Jo kaukaa poikaset näkivät hänen ja kauhistuivat. Sitten piiloutuivat kallion koloon. Kalliolle saavuttuaan ihmissyöjä levolle rupesi

ja nukkui, kuorsaten kuni vinha vihuri. Silloinpa Peukaloinen veti saappaat hänen jalastaan omiin jalkoihinsa, otti veljiään kädestä kiinni, ja alkoi rientää huimaa vauhtia pakoon.

He saapuivat kotiinsa, jossa vanhemmat ottivat heidät ilolla vastaan. Peukaloinen pyysi vanhempiaan hoitamaan veljiään. Itseänsä hän kyllä osasi hoitaa. Sitten hän otti askeleen ja oli hyvän matkan päässä, otti toisen, niin tuskin enää näkyi, otti kohta kolmannenkin, ja oli niin loittona, että ei kukaan enää nähnyt.

Peukaloinen saappaineen eleli onnellisena ja matkusteli ympäri maailmaa. Jos olo jossain paikassa häntä ei miellyttänyt, niin hän sadan kilometrin saappaillaan lähti huimaa himphampua siitä paikasta tieheen.

